

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

พระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๖/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ค.๑๐/๒๕๕๒

วันที่ ๑๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

เรื่อง นายประเสริฐ เหล่าโสภานันท์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรม

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า นายประเสริฐ เหล่าโสภานันท์ ไม่ได้รับความเป็นธรรมในสองกรณี คือ กรณีแรก ผู้ร้องมีคดีความที่ศาลจังหวัดขอนแก่น จำนวนสองคดี ซึ่งทั้งสองคดีศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาแล้ว แต่ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับผลคำพิพากษาและเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากขณะสืบพยานครั้งแรก ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาไม่ได้บันทึกคำเบิกความของพยาน และปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า คู่ความอีกฝ่ายนำเสนอเอกสารที่เกี่ยวกับการเสนอราคาเช่าอาคารสำนักงานศาลปกครอง จังหวัดขอนแก่น โดยมีข้อความอันเป็นเท็จ นำเชื่อว่าจะมีการทุจริตคอร์รัปชันหรือฉ้อราษฎร์บังหลวง อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงเห็นว่า การดำเนินกระบวนการพิจารณาไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายและตามหลักนิติธรรม

กรณีที่สอง ผู้ร้อง ได้รับมอบอำนาจจาก นายอัศวินท์ เหล่าโสภานันท์ บุตรชายของนายกมล เหล่าโสภานันท์ เพื่อดำเนินการขอความเป็นธรรม เนื่องจากนายกมล เหล่าโสภานันท์ ได้พบเห็นการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เกี่ยวกับการเสนอราคาเช่าที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทย เพื่อสร้างอาคารพาณิชย์ ๒ ชั้น ย่านสถานีรถไฟบ้านไผ่ อำเภอบ้านไผ่

- ๒ -

จังหวัดขอนแก่น จึงแจ้งให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามกฎหมาย แต่ไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินการเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวแต่อย่างใด นายกมล เหล่าโสภณพันธ์ จึงได้แจ้งความเพื่อดำเนินการกล่าวโทษกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้อง ฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และได้ยื่นคำร้องขอรับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ นายกมล เหล่าโสภณพันธ์ ได้สูญหายไปขณะเดินทางไปสถานีตำรวจบ้านไผ่เพื่อดำเนินการร้องทุกข์และไม่สามารถติดต่อได้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน

ผู้ร้องจึงได้มีหนังสือร้องเรียนถึงสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อกกล่าวโทษเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่ดำเนินการตามระเบียบและกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๐ (๕) ขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการสอบสวน อีกทั้งผู้ร้องแจ้งว่า ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อ ผู้ตรวจการแผ่นดิน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน อัยการสูงสุด สำนักนายกรัฐมนตรี และกระทรวงมหาดไทย เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ผู้ร้องจึงขอใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ตามสิทธิในกระบวนการยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๐ และสิทธิในการเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ สิทธิที่จะฟ้องหน่วยราชการให้รับผิดชอบจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของข้าราชการของหน่วยงานนั้น หรือสิทธิติดตามหรือตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๕ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๒

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเข้าหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า

- ๓ -

“การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า การดำเนินกระบวนการพิจารณาของผู้พิพากษาและการดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นกรณีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจพิจารณาหรือการทำคำพิพากษาของศาลและการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ กรณีจึงเป็นการขอความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรม มิได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้อง

- ๔ -

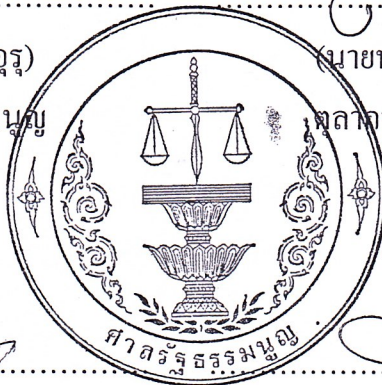
(คำสั่งที่ ๑๖/๒๕๕๒)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ